

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Pavla Klaila a JUDr. Petra Poledne projednal v ústním jednání dne 26. 6. 2014 návrh **předsedy Okresního soudu v Jindřichově Hradci** na zahájení kárného řízení ze dne 20. 1. 2014, proti **JUDr. D. B.**, předsedkyni senátu Okresního soudu v Jindřichově Hradci, rozhodl

t a k t o :

JUDr. D. B., nar. X,
předsedkyně senátu Okresního soudu v Jindřichově Hradci

I.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

s e u z n á v á v i n n o u,

že zaviněným porušením svých povinností:

A) způsobilá nedůvodné průtahy v níže uvedených věcech, vedených u Okresního soudu v Jindřichově Hradci:

1. Sp. zn. 9 C 48/2007, v období od 29. 9. 2011 do 28. 6. 2012,
2. Sp. zn. 9 C 253/2009, v období od 13. 11. 2013 do 17. 1. 2014,
3. Sp. zn. 18 C 905/2009, v období od 3. 5. 2011 do 29. 3. 2012,
4. Sp. zn. 4 C 178/2010, v období od 21. 10. 2011 do 7. 6. 2012,
5. Sp. zn. 9 C 187/2010, v období od 22. 9. 2011 do 27. 6. 2013,
6. Sp. zn. 9 C 217/2010, v období od 19. 11. 2011 do 28. 6. 2012,
7. Sp. zn. 9 C 119/2011, v období od 14. 6. 2012 do 14. 11. 2012 a od 7. 3. 2013 do 21. 1. 2014,
8. Sp. zn. 9 C 87/2013, v období od 10. 9. 2013 do 21. 1. 2014,
9. Sp. zn. 9 C 42/2013, v období od 27. 8. 2013 do 21. 1. 2014,
10. Sp. zn. 9 C 46/2013, v období od 15. 6. 2013 do 21. 1. 2014,
11. Sp. zn. 9 C 13/2012, v období od 4. 9. 2013 do 21. 1. 2014,
12. Sp. zn. 9 C 14/2012, v období od 12. 10. 2013 do 21. 1. 2014,
13. Sp. zn. 9 C 57/2012, v období od 18. 8. 2013 do 17. 10. 2013,
14. Sp. zn. 9 C 99/2012, v období od 2. 10. 2013 do 21. 1. 2014,
15. Sp. zn. 9 C 148/2012, v období od 28. 2. 2013 do 19. 12. 2013,

16. Sp. zn. 9 C 157/2012, v období od 26. 4. 2013 do 7. 8. 2013,
17. Sp. zn. 9 C 160/2012, v období od 16. 2. 2012 do 21. 1. 2014,
18. Sp. zn. 9 C 162/2012, v období od 19. 5. 2013 do 21. 1. 2014,
19. Sp. zn. 18 C 1038/2012, v období od 13. 6. 2013 do 6. 11. 2013,
20. Sp. zn. 18 C 1109/2012, v období od 29. 5. 2013 do 21. 1. 2014,
21. Sp. zn. 19 EC 2513/2011, v období od 1. 5. 2012 do 15. 10. 2013,
22. Sp. zn. 19 EC 2973/2011, v období od 5. 4. 2013 do 1. 7. 2013,
23. Sp. zn. 9 C 170/2013, v období od 29. 11. 2013 do 21. 1. 2014,
24. Sp. zn. 9 C 184/2013, v období od 7. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
25. Sp. zn. 9 Nc 2101/2009, v období od 6. 6. 2009 do 21. 1. 2014,
26. Sp. zn. 9 Nc 1/2009, v období od 3. 2. 2011 do 21. 1. 2014,
27. Sp. zn. 18 C 784/2009, v období od 11. 6. 2011 do 21. 1. 2014,
28. Sp. zn. 18 C 284/2010, v období od 8. 6. 2011 do 21. 1. 2014,
29. Sp. zn. 9 C 237/2005, v období od 19. 6. 2011 do 21. 1. 2014,
30. Sp. zn. 18 C 542/2010, v období od 7. 8. 2011 do 21. 1. 2014,
31. Sp. zn. 9 C 179/2013, v období od 14. 12. 2013 do 16. 1. 2014,
32. Sp. zn. 9 C 219/2013, v období od 14. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
33. Sp. zn. 9 C 218/2013, v období od 14. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
34. Sp. zn. 18 C 245/2012, v období od 1. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
35. Sp. zn. 9 EC 1003/2012, v období od 1. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
36. Sp. zn. 19 EC 3612/2011, v období od 1. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
37. Sp. zn. 18 C 759/2012, v období od 20. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
38. Sp. zn. 9 C 196/2013, v období od 13. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
39. Sp. zn. 9 C 213/2013, v období od 27. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
40. Sp. zn. 9 C 228/2013, v období od 30. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
41. Sp. zn. 9 C 231/2013, v období od 30. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
42. Sp. zn. 9 C 248/2013, v období od 27. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
43. Sp. zn. 9 C 252/2013, v období od 30. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
44. Sp. zn. 9 C 227/2013, v období od 30. 12. 2013 do 21. 1. 2014,
45. Sp. zn. 9 C 250/2013, v období od 30. 12. 2013 do 21. 1. 2014,

B) bezdůvodně vykážala jako skončené dále uvedené věci, bez toho, že by ve věci bylo vydáno rozhodnutí:

sp. zn. 9 C 91/2012, sp. zn. 9 C 214/2013, sp. zn. 9 C 215/2013, sp. zn. 9 C 216/2013, sp. zn. 9 C 221/2013, sp. zn. 9 C 233/2013, sp. zn. 18 C 226/2013, sp. zn. 9 C 230/2013, sp. zn. 9 C 233/2013, sp. zn. 9 C 235/2013, sp. zn. 9 C 236/2013, sp. zn. 9 C 237/2013, sp. zn. 9 C 242/2013, sp. zn. 9 C 244/2013, sp. zn. 9 C 246/2013, sp. zn. 9 C 247/2013, sp. zn. 18 C 295/2013, sp. zn. 9 C 28/2013, sp. zn. 9 C 241/2013, sp. zn. 9 C 257/2013, sp. zn. 9 C 258/2013, sp. zn. 9 C 259/2013, sp. zn. 9 C 260/2013, sp. zn. 9 C 261/2013, sp. zn. 9 C 262/2013, sp. zn. 9 C 263/2013, sp. zn. 9 C 265/2013, sp. zn. 9 C 269/2013, sp. zn. 9 C 270/2013, sp. zn. 9 C 271/2013, sp. zn. 9 C 272/2013, sp. zn. 9 C 273/2013, sp. zn. 9 C 274/2013, sp. zn. 9 C 276/2013, sp. zn. 19 EC 2883/2011, sp. zn. 19 EC 953/2012, sp. zn. 19 EC 2638/2011, sp. zn. 19 EC 3456/2011, sp. zn. 19 EC 1083/2012 a sp. zn. 19 EC 1567/2011,

t e d y

z a v i n ě n ě p o r u š i l a

povinnosti soudce a ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Za to s e j í u k l á d á

kárné opatření ve formě snížení platu o 30 (třicet) % na dobu 1 (jednoho) roku,

počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

s e z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutek spočívající:

A) ve způsobení nedůvodných průtahů v níže uvedených věcech a obdobích:

1. Sp. zn. 9 C 38/2013 v době od 21. 2. 2013 do 11. 6. 2013 a od 23. 9. 2013 do 21. 1. 2014,
2. Sp. zn. 9 C 68/2013 v době od 11. 4. 2013 do 21. 1. 2014,
3. Sp. zn. 9 C 167/2012 v době od 2. 9. 2013 do 9. 1. 2014,
4. Sp. zn. 9 C 124/2012 v době od 13. 11. 2012 do 21. 1. 2014,
5. Sp. zn. 9 C 130/2012 v době od 8. 7. 2013 do 21. 1. 2014,
6. Sp. zn. 18 C 150/2013 v době od 23. 3. 2013 do 21. 1. 2014,
7. Sp. zn. 19 EC 3361/2011 v době od 15. 2. 2013 do 21. 1. 2014,
8. Sp. zn. 19 EC 696/2012 v době od 18. 6. 2013 do 21. 1. 2014,
9. Sp. zn. 19 EC 2107/2011 v době od 3. 7. 2013 do 21. 1. 2014,
10. Sp. zn. 9 C 152/2013 v době od 23. 8. 2013 do 21. 1. 2014,
11. Sp. zn. 9 C 149/2013 v době od 5. 8. 2013 do 21. 1. 2014,
12. Sp. zn. 9 C 162/2013 v době od 3. 10. 2013 do 21. 1. 2014,
13. Sp. zn. 9 C 176/2013 v době od 20. 10. 2013 do 21. 1. 2014,
14. Sp. zn. 9 C 192/2013 v době od 19. 9. 2013 do 21. 1. 2014,
15. Sp. zn. 9 C 211/2013 v době od 27. 9. 2013 do 21. 1. 2014,
16. Sp. zn. 18 C 425/2013 v době od 11. 11. 2013 do 21. 1. 2014,

B) v bezdůvodném vykázaní jako skončené věci vedené pod sp. zn. 9 C 195/2013, bez toho, že by ve věci bylo vydáno rozhodnutí,

protože skutky uvedené pod bodem A) č. 1 - 4, 6 a 8 – 16 **n e j s o u** kárným proviněním; v případě skutků uvedených v bodě A) č. 5 a 7 a skutku uvedeného pod bodem B) **n e b y l o p r o k á z á n o**, že se vytýkaný skutek stal.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 21. 1. 2014 bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. D. B., předsedkyni senátu Okresního soudu v Jindřichově Hradci, působící na civilním úseku tohoto soudu. Kárným návrhem byla JUDr. B. (dále též „kárně obviněná“) vytýkána nečinnost vyvolávající průtahy v řízení v celkem 46 soudních věcech (bod 1. návrhu), a to v blíže popsanych obdobích, ohraničených datem 28. 11. 2007 a dnem podání kárného návrhu. Dále bylo kárně obviněné kladeno za vinu (bod 2. návrhu), že v celkem 15 soudních věcech nevyhotovila v zákonem stanovené (respektive prodloužené) lhůtě rozhodnutí. Konečně, pod bodem 3. návrhu kárný navrhovatel uvedl, že JUDr. B. v celkem 41 (blíže konkretizovaných) případech vykazala v systému ISAS věci jako rozhodnuté, ačkoli ústní jednání ve věci neproběhlo a spis tudíž neobsahuje protokol o ústním jednání ani vyhotovené rozhodnutí.

Kárný navrhovatel uvedl, že vytýkané deficity v práci kárně obviněné soudkyně byly zjištěny jak průběžnou kontrolou věcí starších časových řad, provedenou (na základě pokynu Krajského soudu v Českých Budějovicích) místopředsedkyní soudu na počátku ledna 2014, tak i předcházející kontrolou, provedenou kárným navrhovatelem koncem listopadu 2013, zaměřenou na neskončené věci časových řad 6 měsíců až 2 roky. O posledně zmiňované kontrole byl proveden zápis, kárně obviněná s ním byla seznámena a bylo jí nastíněno, jakým způsobem by měla dále pokračovat. Následná kontrola byla provedena dne 6. 1. 2014, přičemž bylo zjištěno, že během měsíce prosince a začátku ledna kárně obviněná nesplnila téměř nic z toho, co jí bylo doporučeno. Z tohoto důvodu pak byla provedena fyzická kontrola prakticky všech spisů přidělených do jejího soudního oddělení. Tato kontrola potvrdila původní předpoklad, že takřka všechny spisy se nachází v chaotickém stavu v její kanceláři, přičemž kárně obviněná nebyla schopna akceptovat ani pokyn kárného navrhovatele, týkající se způsobu zakládání pošty. Popsaný stav soudního oddělení JUDr. B. kárný navrhovatel hodnotil v kontextu hromadících se stížností účastníků řízení na průtahy ve věcech, které jí byly přiděleny. Z běžného kontaktu s kárně obviněnou na pracovišti je přitom zřejmé, že od podzimních měsíců roku 2013 se jí nedaří zvládat pracovní povinnosti, což zřejmě souvisí s jejím nepříznivým zdravotním stavem (psychické obtíže).

S ohledem na uvedené skutečnosti proto kárný navrhovatel fakultativně navrhl, aby kárný soud vyslovil nezpůsobilost kárně obviněné vykonávat soudcovskou funkci, ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“), anebo rozhodl o uložení kárného opatření, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

Kárně obviněná ve svém vyjádření k věci uvedla, že výtky ke své práci uvedené v kárném návrhu uznává. Pracovních nedostatků si je vědoma a nastalý stav ji trápí. Soudí již 20 let a nikdy v minulosti problémy s nečinností neměla. Problémy se u ní začínaly projevovat asi před 2 lety, kdy se vlivem množství a objemu práce dostala do depresí a podcenila jejich dopad na zdravotní stav. V současné době se s depresí léčí, užívá léky a snaží se vytýkané nedostatky odstranit. Souhlasí s uložení kárného opatření ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., nikoli však „s *pozastavením výkonu (...) funkce*“.

Na nařízeném ústním jednání, konaném dne 26. 6. 2014, kárný navrhovatel k dotazům kárného senátu uvedl, že JUDr. B. dlouhodobě hodnotí jako výbornou soudkyni. Původně soudila opatrovnickou agendu, nicméně zhruba před 10 lety vystala nutnost jejího převedení na agendu civilní. S tím bylo jistě spojeno i její vyšší pracovní zatížení, na nic si však nestěžovala. To souvisí nepochybně s tím, že jde o introvertní osobnost, která se se svými problémy nesvěřuje. Dle názoru kárného navrhovatele jsou nyní vytykávané nedostatky přičitatelné jejím osobním problémům, o co konkrétně jde, však neví. V současné době si své pracovní povinnosti plní řádně, snižuje i počet neskončených věcí; její výkonnost je obecně dobrá a věci vyřizuje v pořadí jejich nápadu. Množství přidělovaného nápadu odpovídá nápadu ostatních soudců civilního úseku. K dotazům, týkajícím se způsobu vykazování věcí v systému ISAS, kárný navrhovatel uvedl, že existenci neoprávněně vykázaných věcí, uvedených pod bodem 3. návrhu, zjistil na základě dotazů, jak byly konkrétní věci skončeny, neboť v systému nic dalšího nebylo. Jelikož prozkoumáním spisů zjistil, že v nich nejsou založeny ani protokoly, ani rozhodnutí, nemohl tyto věci považovat za skončené a neviděl tak jinou možnost, než dát pokyn kanceláři, aby skončení těchto věcí bylo v systému ISAS vymazáno. Vkládání údajů do zmiňovaného systému probíhá tak, že kancelář vyznačí skončení věcí na základě pokynů jednotlivých soudců; je na poctivosti každého, aby jím nahlášené údaje byly v souladu s realitou.

Kárně obviněná ve své výpovědi plně odkázala na své písemné vyjádření.

K dotazu kárného senátu, zda může potvrdit, že se v roce 2013 potýkala se zdravotními obtížemi, uvedla, že se k této otázce nechce blíže vyjadřovat. V současné době se cítí zdravotně lépe, nemile ji však překvapilo tvrzení kárného navrhovatele, že se někde léčí s psychickými problémy. K lékaři skutečně zašla, a to na naléhání kolegyň; předepsané léky však neúčinkovaly. K dotazu, jakým způsobem vyřizuje přidělené věci, uvedla, že ve svém senátě má kolem 100 věcí, přičemž po nápadu věc je schopna zhruba do 1 měsíce nařídit jednání. Věci starších časových řad v jejím senátu mnoho není. Měsíčně vyřizuje zhruba 30 meritorních věcí, konkrétní čísla není schopna uvést. K dotazu, jak vysvětlí vykázaní věcí uvedených pod bodem 3. kárného návrhu, při současné absenci protokolů z jednání a rozhodnutí v jednotlivých věcech, kárně obviněná uvedla, že v těchto věcech existenci jednání a rozhodování, v intencích údajů původně uvedených v systému ISAS, není schopna doložit. Na dotaz, proč v roce 2014 v těchto věcech znovu nařizovala ústní jednání a rozhodovala, tvrdí-li, že šlo o věci již rozhodnuté, uvedla, že šlo o důsledek opatření kárného navrhovatele, který dal v každém spise příkaz, aby se věci jako neskončené vrátily zpět do jejího senátu. Jaký konkrétní pokyn byl v těchto věcech adresován jí, si již nepamatuje. K dotazu kárného senátu, jak probíhala jednání, z nichž nebyl vyhotoven protokol ani rozhodnutí, kárně uvedená vypověděla, že šlo o věci, kde se k jednání nedostavili účastníci řízení; bližší okolnosti jednotlivých případů nebyla schopna vysvětlit. Pokud jde o věci vykázané po datu 20. 12. 2013, kdy čerpala dovolenou, tyto věci mohly být vykázané proto, že v té době byla fakticky v práci. K dotazům, týkajícím se zapisování věcí do systému ISAS, uvedla, že sama údaje do tohoto systému vkládat nemůže, stačí nicméně dát kanceláři příslušný pokyn, který je následně realizován i bez toho, že by byl současně předkládán příslušný spis.

V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

Kárný senát si především od kárného navrhovatele vyžádal předložení spisů, ve kterých byla kárně obviněná soudkyni vytykána nečinnost. S výjimkou spisů **sp. zn. 9 C 130/2012**, **sp. zn. 19 EC 3361/2011** a **sp. zn. 9 C 195/2013** byly všechny spisy v originálech kárnému soudu předloženy. Pokud jde o obsah těchto spisů, se třemi výjimkami (dále uvedenými) lze

konstatovat, že skutečnosti uvedené v kárném návrhu odpovídají jejich obsahu; konkrétní hodnocení jednotlivých úkonů z hlediska posouzení tvrzené nečinnosti bude podáno v rámci vypořádání jednotlivých věcí. Případy, kdy kárný soud shledal rozpory mezi skutkovým stavem tvrzeným kárným navrhovatelem a obsahem spisů, se týkají především spisu **sp. zn. 9 C 87/2013**, kde po datu 9. 8. 2013 (které navrhovatel považoval za počátek nečinnosti) bylo zjištěno, že kárně obviněná soudkyně provedla ještě dne 2. 9. 2013 místní šetření, o čemž svědčí protokol založený na č. l. 84. Ve věci **sp. zn. 9 C 14/2012** nelze počátek nečinnosti spojovat s datem 10. 8. 2013 (kdy byl spis předložen soudkyni), neboť dne 11. 10. 2013 bylo kárně obviněnou soudkyní ve věci nařízeno jednání (č. l. 90 spisu). Konečně ve věci **sp. zn. 18 C 150/2013**, nelze počátek nečinnosti spojovat s datem 23. 3. 2013 (kdy měl být spis předán soudkyni), neboť dle datového razítka na č. l. 26 spisu k předání spisu došlo až dne 25. 3. 2014. Dále bylo z obsahu jednotlivých spisů zjištěno, že prakticky ve všech případech vytýkané nečinnosti, uvedených pod body 1. a 2. kárného návrhu, byly kárně obviněnou soudkyní v době po podání kárného návrhu učiněny úkony směřující ke skončení věci, případně byly věci skončeny, či byla vyhotovena rozhodnutí. Co se týče spisů uvedených pod bodem 3. návrhu, zde lze konstatovat, že ve všech případech (s výjimkou již zmiňovaného spisu sp. zn. 9 C 195/2013, který nebyl kárnému soudu předložen) nejsou ve spise založeny protokoly o ústním jednání ani vyhotovena rozhodnutí v době předcházející podání kárného návrhu. Ve všech případech bylo nicméně v měsících únoru až květnu 2014 ve věci nařízeno jednání a tyto věci byly rozhodnuty, o čemž svědčí příslušné protokoly a stejnopisy rozhodnutí.

Dále si kárný senát od Okresního soudu v Jindřichově Hradci vyžádal osobní spis JUDr. B. Z jeho obsahu bylo zjištěno, že jmenovaná je soudkyní od roku 1995; po celou dobu působí u Okresního soudu v Jindřichově Hradci. V osobním spisu jsou dále založeny dvě výtky předsedy soudu z roku 2005 a 2012, vytykající JUDr. B. několikaměsíční průtah v konkrétní věci.

V rámci přípravy jednání si kárný soud opatřil též vyjádření Soudcovské rady Okresního soudu v Jindřichově Hradci k osobě kárně obviněné soudkyně. Z tohoto vyjádření ze dne 9. 6. 2014, zn. Spr. 41/2014 se podává, že jmenovaná se na pracovišti vždy projevovala jako zcela nekonfliktní soudkyně, s níž neměl nikdo z kolegů žádný střet či problém. Soudcovské radě je známo, že se v minulosti dostala do určitých pracovních problémů, jejich příčiny však nejsou známy. V poslední době je nicméně patrná tendence ke zlepšení jejich pracovních výsledků a lze očekávat, že tento trend bude pokračovat.

Kárný navrhovatel ve svém závěrečném návrhu uvedl, že JUDr. B. považuje za velmi dobrou, pracovitou a bezproblémovou soudkyni. Příčinu vytýkaných deficitů v její práci spatřuje v jejích osobních problémech, o nichž však nic bližšího neví. Zdůraznil dále, že vytýkané nedostatky jsou již v současnosti napraveny a požádal kárný soud, aby i z tohoto důvodu postupoval vůči kárně obviněné velmi shovívavě. K dotazu kárného senátu, týkajícího se navrhované formy kárného opatření, uvedl, že nebude-li dostačovat opatření ve formě *napomenutí*, navrhuje, aby bylo přistoupeno ke srážkám z platu, a to při samé spodní hranici sazby.

Kárně obviněná soudkyně svého práva posledního slova nevyužila.

Před vlastním posouzením důvodnosti návrhu na uložení kárného opatření je nutno zmínit, že o fakultativně podaném návrhu kárného navrhovatele na vyslovení nezpůsobilosti JUDr. B. vykonávat soudcovskou funkci, bylo vedeno samostatné řízení, neboť jeho předmětem není posouzení kárné odpovědnosti soudce. Řízení o tomto návrhu bylo pravomocně zastaveno usnesením kárného soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 11 Kss 2/2014-29.

V rámci samotného posouzení dané kárné věci se kárný senát zabýval nejprve tím, zda byl návrh podán v rámci otevřených lhůt, vyplývajících z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Dle citovaného ustanovení musí být návrh na zahájení kárného řízení *podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění.* Vzhledem k tomu, že první prověrka spisu JUDr. B. proběhla v listopadu 2013, lze subjektivní lhůtu k podání návrhu považovat ve všech předestřených případech za dodrženu. Jinak je tomu ovšem u lhůty objektivní, kde celkem v pěti případech (**sp. zn. 9 C 48/2007, sp. zn. 18 C 905/2009, sp. zn. 9 C 187/2010, sp. zn. 9 Nc 2101/2009 a sp. zn. 9 Nc 1/2009**) bylo zjištěno, že kárně obviněné soudkyni je vytýkána nečinnost i před datem 21. 1. 2011, které ohraničuje tříletou lhůtu, odvíjející se od data podání kárného návrhu. V těchto věcech se tedy kárný senát skutkovým stavem předcházejícím dni 21. 1. 2011 nezabýval.

Vzhledem k tomu, že podstatná část kárného návrhu (body 1. a 2.) se týkala tvrzených průtahů v řízení, soustředil se kárný senát nejprve na tuto problematiku.

Jsou-li soudci jako kárné provinění (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.) vytýkány průtahy v jemu svěřených věcech, tedy nedostatečná snaha o to, aby věci byly co nejrychleji projednány a rozhodnuty a účastníkům řízení tak byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (zde viz § 6 o. s. ř., a § 100 odst. 1 o. s. ř.), je úkolem kárného senátu nejprve ověřit, že kárným navrhovatelem tvrzená nečinnost (a její rozsah) v jednotlivých věcech reálně nastala; následně je nutno posoudit, zda takto případně zjištěná období nečinnosti již překračují určitou akceptovatelnou mez a je-li splněna i tato podmínka, je nutné ještě posoudit, zda lze tyto objektivně existující průtahy v řízení klást za vinu kárně obviněnému soudci.

Kárný senát, poté co shledal, že doba tvrzené nečinnosti JUDr. B. v jednotlivých soudních věcech v zásadě odpovídá tvrzení kárného navrhovatele, se dále zabýval tím, zda tato doba nepřesahuje v jednotlivých případech akceptovatelnou mez, tedy lze-li v jednotlivých případech hovořit o existenci průtahů v řízení. Zde je nutno upozornit, že práce soudce je činností navýsost intelektuální a kreativní, která se ze své povahy vzpírá možnosti jakéhokoliv normování, či jiným snahám o stanovení pevných lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn. Přestože zákonodárce v některých případech stanovil nejen lhůty pro vydání rozhodnutí ale i lhůty pro provedení jiných úkonů, směřujících ke skončení věci (viz například § 181 odst. 3 trestního řádu), obecně platí, co bylo vysloveno výše; občanský soudní řád (dle kterého bylo postupováno ve všech posuzovaných případech) vyslovuje pouze obecný požadavek, aby účastníkům byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (§ 6 a § 100 odst. 1 citovaného zákona). Nelze přitom reálně očekávat, že vždy a ve všech soudních řízeních na sebe budou jednotlivé úkony soudce (či jím pověřené osoby) plynule navazovat, a je tedy nutno vždy individuálně stanovit určitou hranici, kdy existující nečinnost již atakuje požadavek na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, vyslovený obecně pro všechny typy soudního řízení v ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z tohoto pohledu tedy v některých případech může být za průtah v řízení považována nečinnost po dobu i jen několika týdnů, v jiných případech bude nečinnost akceptovatelná i v řádech řady měsíců.

Kárná judikatura se při posuzování této otázky ustálila na názoru, že za průtah lze považovat nejen případy nečinnosti absolutní, tedy situace, kdy v posuzovaném období neučinil soudce ve spisu žádný úkon, ale i případy, kdy sice takový úkon učiněn byl, avšak nešlo o úkon, který by mohl reálně směřovat ke skončení věci; tyto modalities je nutno důsledně odlišovat. Posuzování případů posledně uvedených je v praxi velmi obtížné, neboť soudce má při řešení případu možnost postupovat různými způsoby. Zvolí-li postup, který se zpětně jeví jako nevhodný, či nestandardní, nemusí jít nutně o jeho pochybení, tím méně pak o jeho zavinění

neplnění povinností soudce. Aby na takový úkon mohlo být nahlíženo tak, že byl učiněn ve zjevném rozporu s požadavkem zákona na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, muselo by se jednat o zjevný excés ve smyslu jeho naprosté iracionality, účelovosti (ryze formálně provedený úkon, který byl učiněn jen proto, aby došlo k přerušení stávající nečinnosti), apod. Jinak řečeno, je-li konkrétní postup v řízení výlučně věcí úvahy soudce, pak i za situace, kdy volí v konkrétním případě méně vhodné kroky (úkony), nelze od existence takových úkonů odhlédnout, nepřekračují-li hranici, kdy lze hovořit o zcela neefektivním způsobu vedení řízení. Při hodnocení těchto úkonů je také nutno přihlídnout ke kontextu posuzovaného soudního řízení, neboť i neefektivní úkony, které nedosahují intenzity výše popsané, mohou ve svém vzájemném kontextu vést k závěru, že soudce nevedl řízení dostatečně soustředěně, důsledně a veden snahou věc efektivně skončit; i v těchto případech pak nelze vyloučit, že by takový postup soudce mohl být hodnocen jako zaviněné porušení jeho povinností. Současně je však nutno upozornit, že existují-li důvodné pochybnosti o tom, že se posuzovaný úkon soudce zcela vymyká racionálnímu postupu v soudním řízení, je nutno aplikovat obecnou zásadu trestního procesu, a to zásadu *in dubio pro reo*.

Jde-li o případy nečinnosti absolutní (tedy nebyl-li v posuzovaném období učiněn soudcem žádný úkon) zde kárný senát zastává názor, že je nutno odlišovat případy, kdy standardní postup v soudním řízení předpokládá učinění úkonu jednoduchého, spíše administrativní povahy, u něhož nebylo třeba právní úvahy, od případů, kdy byla věc již způsobilá k meritornímu projednání či k vydání jiného rozhodnutí, tedy případu, kdy se soud již zabýval (měl zabývat) skutkovým a právním hodnocením věci, tedy tím, co tvoří jádro soudcovské činnosti. Jakkoliv nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo možné dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce, v případě, kdy měl být proveden pouze jednoduchý úkon (vybrání soudního poplatku, rozeslání podání účastníkům řízení, apod.), hranicí za níž již nečinnost soudce není možné akceptovat, bývá obvykle lhůta tří měsíců (viz například rozhodnutí tohoto soudu ze dne 22. 6. 2011, 11 Kss 11/2009 – 224 a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 16 Kss 9/2013 – 91); znovu je však nutno připomenout, že jde o časovou hranici orientační, která může být korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu. V případech, kdy se nejedná o nečinnost tohoto druhu (tedy nečinnost při provádění jednoduchých úkonů) je stanovování jakýchkoliv časových hranic z povahy věci vyloučeno a tyto situace tak musí být posuzovány vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce, atd.

Z těchto teoretických východisek tedy kárný soud přistoupil k hodnocení jednotlivých případů vytýkané nečinnosti.

Pokud jde o hodnocení jednotlivých soudních věcí, kárný senát dospěl k závěru, že v následujících případech lze o existenci průtahů v řízení hovořit:

1. **sp. zn. 9 C 48/2007** – první nečinnost vytýkána v období od 26. 7. 2007 do 28. 11. 2007; vzhledem k tomu, že jde o období předcházející 21. 1. 2011, kárný senát se jím nemohl zabývat. Druhá nečinnost vytýkána v období od 28. 6. 2011 do 29. 6. 2012 - jde o nečinnost absolutní, ve vztahu k jednoduchému úkonu; po připočtení lhůty 3 měsíců proto konstatovány **průtahy od 29. 9. 2011 do 28. 6. 2012**. Třetí období vytýkané nečinnosti od 21. 10. 2013 do 17. 1. 2014 kárný senát nevyhodnotil jako nečinnost zakládající průtahy v řízení, neboť jde o období kratší 3 měsíců.

2. **sp. zn. 9 C 253/2009** – nečinnost vytýkána v období od 12. 8. 2013 do 17. 1. 2014. Jde o nečinnost absolutní, ve vztahu k provedení jednoduchého úkonu, přesahující období 3 měsíců; **průtahy shledány v období od 13. 11. 2013 do 17. 1. 2014.**
3. **sp. zn. 18 C 905/2009** – první nečinnost vytýkána v období od 19. 10. 2010 do 2. 2. 2011. Vzhledem k tomu, že k období předcházejícímu datu 21. 1. 2011 nemohlo být přihlédnuto, jde ve zbývající části o nečinnost marginální, kterou nelze označit za průtahy v řízení. Další nečinnost vytýkána v období od 2. 2. 2011 do 30. 3. 2012; šlo o absolutní nečinnost ve vztahu k provedení jednoduchého úkonu (výzva účastníkům ke složení zálohy na znalecký posudek) v rozsahu překračujícím 3 měsíce – **průtahy konstatovány v období od 3. 5. 2011 do 29. 3. 2012.** Třetí nečinnost vytýkána v období od 30. 9. 2013 do 2. 12. 2013; nečinnost v rozsahu zhruba 2 měsíců kárný senát nepovažuje za průtahy v řízení.
4. **sp. zn. 4 C 178/2010** – první nečinnost vytýkána v období od 20. 7. 2011 do 8. 6. 2012. Nečinnost při provádění jednoduchého úkonu (vydání usnesení o nařízení znaleckého posudku poté, co bylo odročeno jednání za tímto účelem) přesahuje referenční dobu 3 měsíců; **průtahy tedy shledány v období od 21. 10. 2011 do 7. 6. 2012.** Další nečinnost vytýkána v období od 6. 11. 2012 do 18. 7. 2013 a od 19. 7. 2013 do 30. 9. 2013 – v těchto případech jde o období kratší 3 měsíců a nejedná se tak o průtahy v řízení.
5. **sp. zn. 9 C 187/2010** – první nečinnost vytýkána v období od 14. 9. 2010 do 2. 2. 2011; k období předcházející datu 21. 1. 2011 nelze přihlédnout, ve zbytku se jedná o nečinnost v rádech několika dní, kterou nelze označit za průtahy v řízení. Další nečinnost vytýkána v období od 28. 2. 2011 do 31. 5. 2011; jde o období zhruba 3 měsíců, které nedosahuje intenzity průtahu v řízení. Třetí nečinnost vytýkána v období od 21. 6. 2011 do 28. 6. 2013; šlo o provedení jednoduchého úkonu (vrácení spisu znalci) přesahující dobu 3 měsíců – **průtahy v řízení konstatovány v období od 22. 9. 2011 do 27. 6. 2013.**
6. **sp. zn. 9 C 217/2010** – první nečinnost vytýkána v období od 24. 1. 2011 do 4. 4. 2011; tato doba je výrazně pod referenční hodnotou 3 měsíců. Druhá nečinnost vytýkána v období od 18. 8. 2011 do 29. 6. 2012; jedná se o nečinnost ve vztahu k provedení jednoduchého úkonu (výzva ke složení zálohy na znalecký posudek poté, co účastník navrhl jeho provedení) přesahující dobu 3 měsíců – **průtahy shledány v období od 19. 11. 2011 do 28. 6. 2012.** Třetí nečinnost vytýkána v období od 27. 6. 2013 do 20. 1. 2014. Zde kárný návrhovař připouští existenci úkonů kárně obviněné soudkyně i po datu 27. 6. 2013, fakticky však namítá jejich zjevnou bezúčelnost. Tento názor kárný soud nesdílí, neboť provedené úkony (ze dne 8. 8. 2013 a 15. 10. 2013), navazující na žádost žalobkyně o zadání vyhotovení geometrického plánu soudem, sice nejsou adekvátní reakcí na tehdejší procesní situaci, evidentně však jde o nedorozumění mezi soudem a účastníkem, což nelze klást kárně obviněné soudkyni k tíži. Nejedná se tedy o případ nečinnosti, kdy by byly provedeny úkony ryze účelové či evidentně vybočující z požadavku na efektivní vedení soudního řízení.
7. **sp. zn. 9 C 119/2011** – první nečinnost vytýkána v období od 13. 6. 2012 do 15. 11. 2012. V tomto případě se nejednalo o provedení jednoduchého úkonu, neboť ve věci bylo již na 24. 7. 2012 nařízeno jednání; z obsahu spisu je však patrna nesoustředěnost kárně obviněné soudkyně při vedení řízení (ve spise není založen protokol z tohoto jednání ani referát o jeho odročení, následně bylo nařízeno jednání na 8. 1. 2013, které bylo bez sdělení důvodu odročeno) – tyto úkony se *prima vista* vymykají představě efektivního vedení soudního řízení. Z těchto důvodů proto kárný senát konstatoval **průtahy v řízení** za celé vytýkané období, tedy **od 14. 6. 2012 do 14. 11. 2012.** Další nečinnost spatřoval kárný

navrhovatel v období od 9. 1. 2013 do doby podání kárného návrhu. Kárný senát shledal nečinnost kárně obviněné soudkyně v období od 6. 3. 2013 (na toto datum bylo odročeno jednání ze dne 9. 1. 2013) do doby podání kárného návrhu, neboť i zde není ze spisu seznatelný způsob vedení řízení v tomto období. Z tohoto důvodu proto byly konstatovány další **průtahy v období od 7. 3. 2013 do 21. 1. 2014.**

8. **sp. zn. 9 C 87/2013** – zde byla vytykána nečinnost v období od 9. 8. 2013 do podání kárného návrhu. Ve věci bylo dne 9. 7. 2013 vydáno usnesení o nařízení předběžného opatření, dne 24. 7. 2013 bylo toto usnesení napadeno odvoláním. Oproti názoru kárného navrhovatele kárný senát dospěl k názoru, že JUDr. B. nepochybila, pokud bezodkladně nepředložila spis nadřízenému soudu k rozhodnutí o tomto odvolání, neboť již dne 17. 7. 2013 proběhlo ve věci jednání, které bylo odročeno na 2. 9. 2013 za účelem provedení místního šetření. V mezidobí pak byl učiněn úkon – výzva k zaplacení soudního poplatku za odvolání do usnesení o předběžném opatření (usnesení ze dne 9. 8. 2013 na č. l. 80); soudní poplatek byl zaplacen až dne 19. 8. 2013. Pokud by za této situace byl spis bezodkladně po splnění poplatkové povinnosti předložen odvolacímu soudu, došlo by evidentně ke zmaření již dříve nařízeného místního šetření; dobu zhruba dvou týdnů, kdy se spis, za účelem provedení místního šetření, nacházel na okresním soudu, lze tak z tohoto důvodu považovat za přijatelnou. Pokud ale bezodkladně po realizaci místního šetření nebyl spis předložen odvolacímu soudu (stalo se tak až po podání kárného návrhu, dne 12. 3. 2014, jde v tomto období již nepochybně o zaviněnou nečinnost kárně obviněné soudkyně zakládající **průtahy v řízení v období minimálně od 10. 9. 2013 do 21. 1. 2014.**
9. **sp. zn. 9 C 42/2013** – nečinnost vytykána v období od 27. 8. 2013 do doby podání kárného návrhu. Zde kárný senát zjistil, že dne 27. 8. 2013 mělo ve věci proběhnout ústní jednání; spis ovšem neobsahuje protokol ani případný referát o odročení; způsob vedení řízení v této věci je tedy nejasný. V tomto případě proto kárný senát akceptoval tvrzení kárného navrhovatele o existenci **průtahů v řízení v období od 27. 8. 2013 do 21. 1. 2014.**
10. **sp. zn. 9 C 46/2013** – nečinnost kárným návrhem vytykána od 14. 3. 2013, kdy došla žádost žalobců o osvobození od soudního poplatku, do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k tomu, že o této žádosti nebylo rozhodnuto po dobu více jak 3 měsíců (jde o jednoduchý úkon), konstatoval kárný senát **průtahy v řízení v období od 15. 6. 2013 do 21. 1. 2014.**
11. **sp. zn. 9 C 13/2012** – nečinnost vytykána v období od 3. 6. 2013 do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k tomu, že prvně uvedeného dne bylo odročeno nařízení ústní jednání na neurčito a ve věci již nebyl proveden žádný úkon po dobu přesahující 3 měsíce, lze konstatovat **průtahy v řízení v období od 4. 9. 2013 do 21. 1. 2014.**
12. **sp. zn. 9 C 14/2012** – nečinnost vytykána od 8. 10. 2013 do doby podání kárného návrhu. Zde kárný senát našel poslední relevantní úkon kárně obviněné soudkyně na č. l. 90 spisu, kdy dne 11. 10. 2013 nařídila jednání; spis ale neobsahuje protokol o tomto jednání ani případný referát o jeho odročení a do doby podání kárného návrhu nebylo též žádným způsobem reagováno na odvolání žalované na č. l. 91 spisu. Tyto skutečnosti kárný senát vyhodnotil tak, že kárně obviněná soudkyně nevěnovala soustředěnou pozornost vedení předmětného řízení; **průtahy řízení tak konstatoval již od 12. 10. 2013 do 21. 1. 2014.**
13. **sp. zn. 9 C 57/2012** – průtah vytykán v období od 17. 5. 2013 do 18. 3. 2013 a v období od 21. 11. 2013 do doby podání kárného návrhu. Nečinnost v období od 17. 5. 2013 překročila referenční hranici třech měsíců, přičemž šlo pouze o provedení jednoduchého úkonu (zjištění místa bydliště žalované); **existence průtahů tedy shledána v období**

- od 18. 8. 2013 do 17. 10. 2013.** Pokud jde o další nečinnost od 21. 11. 2013, ta do doby podání kárného návrhu nepřesáhla dva měsíce – v tomto případě průtahy řízení nebyly shledány.
14. **sp. zn. 9 C 99/2012** – nečinnost vytýkána v období od 1. 7. 2013 do doby podání kárného návrhu. V této době, přesahující období třech měsíců, nebyl učiněn jednoduchý úkon (předložení spisu nadřízenému soudu), **průtahy řízení proto shledány v období od 2. 10. 2013 do 21. 1. 2014.**
 15. **sp. zn. 9 C 148/2012** – nečinnost vytýkána od 29. 11. 2012 do 20. 12. 2013. Z obsahu soudního spisu lze usuzovat, že věc byla již připravena k meritornímu rozhodnutí; celková doba nečinnosti dosahující téměř třinácti měsíců se, z pohledu zatížení kárně obviněné soudkyně (podrobněji viz dále), jeví již jako nepřiměřená. Po odečtení referenční doby třech měsíců kárný senát konstatoval **průtahy v řízení od 28. 2. 2013 do 19. 12. 2013.**
 16. **sp. zn. 9 C 157/2012** – první nečinnost vytýkána v období od 25. 1. 2013 do 8. 8. 2013, další pak od 1. 10. 2013 do doby podání kárného návrhu. V případě prvního období přesáhla nečinnost období třech měsíců, přičemž šlo o provedení jednoduchého úkonu (výzva k zaplacení zálohy na znalecký posudek poté, co bylo ústní jednání odročeno za účelem zadání znaleckého posudku); **průtahy řízení byly proto konstатовány v období od 26. 4. 2013 do 7. 8. 2013.** V případě druhé nečinnosti byla referenční hodnota třech měsíců překročena, nikoli však výrazně; kárný senát proto v tomto případě existenci průtahů v řízení neshledal.
 17. **sp. zn. 9 C 160/2012** – nečinnost vytýkána od 15. 2. 2012 do doby podání kárného návrhu. V tomto případě kárný soud zjistil, že dne 15. 2. 2012 mělo proběhnout jednání, chybí však protokol o jednání či záznam o jeho odročení. Tento postup kárně obviněné soudkyně vyhodnotil kárný senát jako výraz nekoncentrovaného a nedbalého vedení řízení; **průtahy proto konstatoval již v období od 16. 2. 2012 do 21. 1. 2014.**
 18. **sp. zn. 9 C 162/2012** – nečinnost vytýkána v období od 18. 2. 2013 do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k absolutní nečinnosti v rozsahu zhruba jedenácti měsíců, kdy není seznatelné, jakým způsobem chtěla kárně obviněná soudkyně v řízení dále pokračovat, kárný senát naznal, že jde o **průtahy řízení minimálně v období od 19. 5. 2013 do 21. 1. 2014.**
 19. **sp. zn. 18 C 1038/2012** – nečinnost vytýkána v období od 12. 3. 2013 do 7. 11. 2013. Vzhledem k tomu, že celková doba nečinnosti přesahuje sedm měsíců, přičemž šlo pouze o provedení jednoduchého úkonu (rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů), uznal kárný senát existenci **průtahů v období od 13. 6. 2013 do 6. 11. 2013.**
 20. **sp. zn. 18 C 1109/2012** – nečinnost vytýkána v období od 4. 2. 2013 do doby podání kárného návrhu. V této věci bylo z obsahu soudního spisu zjištěno, že dne 28. 2. 2013 obdržel soud sdělení žalobce, že žádá, aby v řízení bylo pokračováno i přes zahájení insolvenčního řízení s žalovaným. Vzhledem k tomu, že v rozhodné době samotné zahájení insolvenčního řízení nebylo důvodem pro přerušování řízení před civilním soudem, je další nečinnost kárně obviněné soudkyně, dosahující téměř jedenácti měsíců, neakceptovatelná. Kárný senát proto shledal existenci **průtahů řízení v období od 29. 5. 2013 do 21. 1. 2014.**
 21. **sp. zn. 19 EC 2513/2011** – nečinnost vytýkána v období od 31. 1. 2012 do 16. 10. 2013, a dále od 16. 10. 2013 do doby podání kárného návrhu. Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že dne 30. 11. 2011 bylo vydáno usnesení č. j. 19 EC 2513/2011 – 26, kterým bylo

- řízení zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Odvolání proti tomuto usnesení (spojené s úhradou soudního poplatku) bylo soudu v kvalifikované podobě doručeno dne 31. 1. 2012. O odvolání bylo kárně obviněnou soudkyní rozhodnuto až dne 16. 10. 2013, kdy vydala usnesení č. j. 19 EC 2513/2011 – 34, kterým bylo usnesení o zastavení řízení zrušeno. Přestože se v tomto případě nejednalo o provedení jednoduchého úkonu, celkovou dobu nečinnosti přesahující sedmnáct měsíců je nutno hodnotit jako zcela nepřijatelnou. V tomto případě tedy kárný senát shledal existenci **průtahů v řízení v období od 1. 5. 2012 do 15. 10. 2013**. Druhá vytýkaná nečinnost se pohybuje u referenční hodnoty třech měsíců; v tomto případě kárný senát existenci průtahů řízení neshledal.
22. **sp. zn. 19 EC 2973/2011** – kárným návrhem vytýkány celkem tři období nečinnosti, a to od 4. 1. 2013 do 2. 7. 2013, dále od 2. 7. 2013 do 14. 10. 2013 a od 15. 10. 2013 do doby podání návrhu. V případě prvního období činní období nečinnosti zhruba šest měsíců, přičemž šlo pouze o provedení jednoduchého úkonu (doručení rozhodnutí odvolacího soudu stranám); lze tedy hovořit o existenci **průtahů v řízení v období od 5. 4. 2013 do 1. 7. 2013**. V případě dalších vytýkaných období nepřesáhla doba nečinnosti výrazněji referenční hodnotu třech měsíců, proto kárný senát tuto nečinnost za průtahy v řízení nepovažuje.
23. **sp. zn. 9 C 170/2013** – nečinnost vytýkána od 28. 8. 2013 do doby podání kárného návrhu. V daném případě byla kárným senátem shledána nečinnost kárně obviněné soudkyně v rozsahu zhruba pěti měsíců, přičemž ve věci měl být proveden pouze jednoduchý úkon (rozhodnutí o řádně doložené žádosti o osvobození od soudních poplatků); **průtahy v řízení tak byly shledány v období od 29. 11. 2013 do 21. 1. 2014**.
24. **sp. zn. 9 C 184/2013** – nečinnost vytýkána v období od 6. 9. 2013 do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k tomu, že dle obsahu spisu nebyly ve věci evidentně provedeny všechny nezbytné jednoduché úkony (například zaslání žaloby žalované), přičemž doba nečinnosti dosáhla zhruba čtyři a půl měsíce, dospěl kárný senát k závěru o existenci **průtahů řízení v období od 7. 12. 2013 do 21. 1. 2014**.
25. **sp. zn. 9 Nc 2101/2009** – nečinnost vytýkána v období od 5. 3. 2009 do doby podání kárného návrhu. V této věci bylo kárným senátem z obsahu soudního spisu zjištěno, že jde o návrh na potvrzení evropského exekučního titulu, který u soudu napadl dne 1. 2. 2009. Ve spise se nachází pouze referát kárně obviněné soudkyně ze dne 5. 3. 2009, jímž žádá připojení spisu sp. zn. 9 C 120/2007. Spis byl připojen (nelze ovšem určit kdy se tak stalo); od zmiňovaného referátu nebyl ve věci učiněn žádný úkon. Lze tedy hovořit o existenci **průtahů v období od 21. 1. 2011 do 21. 1. 2014** (k období před 21. 1. 2011 nebylo přihlíženo)
26. **sp. zn. 9 Nc 1/2009** – nečinnost vytýkána od 2. 11. 2010. Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že soud obdržel tohoto dne odpověď navrhovatele na dotaz, zda bere návrh na zahájení řízení zpět; poté již ve věci nebyl učiněn žádný úkon. V tomto případě lze tedy hovořit o **průtazích v období od 3. 2. 2011 do 21. 1. 2014**.
27. **sp. zn. 18 C 784/2009** – nečinnost vytýkána od 10. 3. 2011 do doby podání kárného návrhu. Ze spisu bylo zjištěno, že soud obdržel dne 10. 3. 2011 vyúčtování nákladů opatrovníka, žádným způsobem však na něj nebylo reagováno. Lze tedy hovořit o **průtazích v období od 11. 6. 2011 do 21. 1. 2014**.

28. **sp. zn. 18 C 284/2010** – nečinnost vytýkána od 7. 3. 2011 do doby podání kárného návrhu. Z obsahu spisu kárný soud zjistil, že dne 7. 3. 2011 bylo okresnímu soudu doručeno vyúčtování nákladů opatrovníka; žádným způsobem na něj nebylo reagováno. Obdobně jako v předchozím případě tak lze hovořit o **průtazích v období od 8. 6. 2011 do 21. 1. 2014.**
29. **sp. zn. 9 C 237/2005** – nečinnost vytýkána v období od 18. 3. 2011 do doby podání kárného návrhu. Ze soudního spisu bylo zjištěno, že dne 18. 3. 2011 obdržel okresní soud návrh na vydání opravného usnesení ve věci platebního rozkazu vydaného dne 22. 12. 2005 pod č. j. 9 C 357/2005 – 9. O tomto návrhu bylo rozhodnuto až v den podání kárného návrhu, tedy dne 21. 1. 2014. S ohledem na dlouhotrvající absolutní nečinnost ve vztahu k podanému návrhu dovedl kárný senát existenci **průtahů v období od 19. 6. 2011 do 21. 1. 2014.**
30. **sp. zn. 18 C 542/2010** – nečinnost vytýkána v období od 6. 5. 2011 do doby podání kárného návrhu. Kárný senát z obsahu soudního spisu zjistil, že dne 6. 5. 2011 obdržel okresní soud vyúčtování nákladů opatrovníka, žádným způsobem však o něm nebylo rozhodnuto. Obdobně jako ve věcech uvedených pod položkami 27. a 28. i zde byla shledána existence **průtahů, a to v období od 7. 8. 2011 do 21. 1. 2014.**
31. **sp. zn. 9 C 250/2013** – ve věci vytýkána nečinnost od 11. 4. 2013 do doby podání kárného návrhu. Zde kárný soud zjistil, že kárně obviněná soudkyně zaslala stejnopis žaloby k vyjádření žalovanému dne 3. 4. 2013, následuje úkon ze dne 11. 4. 2013, kdy žalobu (o určení vlastnického práva k nemovitostem) zaslala na vědomí katastrálnímu úřadu. Další úkon ve věci byl zjištěn až po podání kárného návrhu, dne 11. 2. 2014, kdy bylo ve věci nařízeno jednání na 11. 3. 2014. Přestože ve věci byly již provedeny úkony směřující k meritornímu projednání věci, dospěl kárný senát k závěru, že nečinnost soudkyně přesahující období devíti měsíců již představuje (s ohledem na její zatížení a množství vyřizovaných věcí a jejich strukturu) průtahy v řízení. Po odečtení referenční doby třech měsíců k provedení úkonu tak byly **průtahy shledány v období od 4. 7. 2013 do 21. 1. 2014.**
32. **sp. zn. 19 EC 696/2012** – nečinnost kárným návrhovatelem vytýkána v období od 18. 6. 2013 do podání kárného návrhu. Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že spis byl vyšší soudní úřednicí kárně obviněné soudkyni předán dne 18. 6. 2013 (č. l. 31) s tím, že žalovanému se nepodařilo doručit platební rozkaz a bylo též zjištěno, že ve vztahu k jeho osobě bylo zahájeno insolvenční řízení. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném období nemělo zahájení insolvenčního řízení bez dalšího za následek přerušování civilního řízení, lze nečinnost soudkyně v rozsahu zhruba sedmi měsíců považovat za nepřiměřenou, neboť se v tomto období ani nepokusila lustrací v insolvenčním rejstříku zjistit, zda na majetek žalovaného nebyl prohlášen konkurz (což by bylo důvodem pro přerušování řízení a vylučovalo by tedy možnost vydání meritorního rozhodnutí). Dle názoru kárného senátu bylo možné po kárně obviněné soudkyni spravedlivě požadovat provedení alespoň zmiňovaného úkonu; opačný postup nesvědčí o jejím zodpovědném přístupu k vedení tohoto řízení. Z tohoto důvodu byly tedy **průtahy v řízení konstatovány v období od 19. 9. 2013 do 21. 1. 2014.**
33. **sp. zn. 19 EC 2107/2011** – nečinnost vytýkána od 3. 7. 2013 do doby podání kárného návrhu. V této věci byl zjištěn prakticky shodný skutkový stav jako ve věci předcházející; spis byl kárně obviněné soudkyni předán dne 3. 7. 2013 – po započtení lhůty třech měsíců lze tedy konstatovat existenci **průtahů v řízení v době od 4. 10. 2013 do 21. 1. 2014.**

Co se týče věcí uvedených v kárném návrhu pod bodem 2., v těchto případech jsou průtahy v řízení spojovány s nevyhobením rozhodnutí v zákonem stanovené (případně prodloužené) lhůtě. Lhůta pro vyhotovení rozhodnutí je v civilním řízení stanovena zákonem (§ 158 odst. 4 o. s. ř.) a její překročení (případně překročení lhůty prodloužené opatřením předsedy soudu) tak představuje průtahy řízení *per se*. Ve věcech **sp. zn. 9 C 179/2013**, **sp. zn. 9 C 219/2013** a **sp. zn. 9 C 218/2013** bylo kárně obviněnou soudkyní požádáno o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí; ve všech případech bylo této žádosti vyhověno a lhůta byla prodloužena do 13. 12. 2013. Z obsahu předložených spisů kárný soud ověřil, že do doby podání kárného návrhu rozhodnutí v těchto věcech vyhotovena nebyla. Ve zbývajících věcech, tedy věcech **sp. zn. 18 C 245/2012**, **sp. zn. 9 EC 1003/2012**, **sp. zn. 19 EC 3612/2011**, **sp. zn. 18 C 759/2012**, **sp. zn. 9 C 196/2013**, **sp. zn. 9 C 213/2013**, **sp. zn. 9 C 228/2013**, **sp. zn. 9 C 231/2013**, **sp. zn. 9 C 248/2013**, **sp. zn. 9 C 252/2013**, **sp. zn. 9 C 227/2013** a **sp. zn. 9 C 250/2013** bylo zjištěno, že zákonem stanovená lhůta pro vyhotovení rozhodnutí marně uplynula a o její prodloužení nebylo ze strany kárně obviněné soudkyně požádáno. K vyhotovení rozhodnutí ve všech zmiňovaných věcech došlo až v době po podání kárného návrhu, a to v období února až dubna 2014. I k této skupině soudních věcí, tak lze uzavřít, že došlo k průtahům v řízení v obdobích blíže konkretizovaných v bodě I. A) 31. – 45. výroku tohoto rozhodnutí.

U další skupiny věcí, v nichž bylo kárně obviněné vytýkáno vyvolání průtahů v řízení, dospěl kárný senát k závěru, že existence průtahů prokázána nebyla:

1. **sp. zn. 9 C 38/2013** – průtahy vytýkány v období od 21. 2. 2013 do 11. 6. 2013 a od 23. 9. 2013 do 21. 1. 2014. V tomto případě kárný senát naznal, že doba vytýkané nečinnosti v obou případech pouze nevýrazně přesáhla referenční hranici třech měsíců pro provedení jednotlivých úkonů; vzhledem k tomu, že způsob jakým byla kárně obviněnou soudkyní prováděna administrace spisu, nesvědčí o nedbalém či nesoustředěném přístupu k vedení řízení, zjištěná nečinnost v těchto případech ještě nedosáhla intenzity nedůvodných průtahů v řízení.
2. **sp. zn. 9 C 167/2012** – nečinnost vytýkána v období od 2. 9. 2013 do 9. 1. 2014. I zde nečinnost pouze nepříliš výrazně překročila obecně akceptovatelnou dobu třech měsíců; právní hodnocení tohoto případu kárným senátem je pak zcela shodné, jako v případě předcházejícím.
3. **sp. zn. 9 C 124/2012** – nečinnost vytýkána v době od 13. 11. 2012 do 21. 1. 2014. Z obsahu soudního spisu kárný senát zjistil, že v této věci byly kárně obviněnou soudkyní již veškeré úkony směřující k meritornímu projednání věci provedeny; za situace, kdy věc již byla připravena k věcnému projednání a rozhodnutí, lze nečinnost v délce zhruba čtrnácti měsíců vyhodnotit tak, že se nejedná o průtahy v řízení, jakkoliv jde (s ohledem na zatížení soudkyně a počet a strukturu jí vyřizovaných věcí) o dobu hraniční.
4. **sp. zn. 18 C 150/2013** – nečinnost vytýkána v období od 23. 3. 2013 do doby podání kárného návrhu. Zde kárný senát zjistil, že spis byl kárně obviněné předán vyšší soudní úřednicí dne 25. 3. 2013 s tím, že s žalovaným bylo zahájeno insolvenční řízení. Jelikož byl Krajským soudem v Českých Budějovicích dne 24. 7. 2013 prohlášen na majetek žalovaného konkurz, došlo *ex lege* k přerušení řízení v této věci; nastal-li zákonem předpokládaný klid řízení, nelze po tuto dobu hovořit o existenci průtahů v řízení. Doba od předložení spisu kárně obviněné do doby prohlášení konkurzu dosahuje necelé čtyři měsíce a lze ji tak ještě považovat za přijatelnou, tedy dosud nezakládající průtahy v řízení.

5. **sp. zn. 9 C 152/2013** – nečinnost vytýkána v období od 23. 8. 2013 do podání kárného návrhu. V tomto případě kárný senát zjistil, že dne 23. 8. 2013 byla žaloba kárně obviněnou doručena žalovanému k vyjádření a spis byl tímto úkonem připraven k rozhodování ve věci samé. Vzhledem k tomu, že ve věci již nebylo nutno činit další jednoduché úkony, lze nečinnost v rozsahu zhruba pěti měsíců považovat za akceptovatelnou.
6. **sp. zn. 9 C 149/2013** – nečinnost vytýkána v době od 5. 8. 2013 do 21. 1. 2014. Pro tuto věc platí, co bylo uvedeno u předcházejícího bodu; spis byl od měsíce srpna 2013 připraven k meritornímu rozhodnutí a doba zjištěné nečinnosti tak nedosáhla intenzity průtahů řízení.
7. **sp. zn. 9 C 162/2013** – nečinnost vytýkána od 3. 10. 2013 do doby podání kárného návrhu. Z obsahu soudního spisu kárný senát zjistil, že doba vytýkané nečinnosti se týká neprovedení jednoduchého úkonu, směřujícího k přípravě věci pro rozhodnutí; doba zjištěné nečinnosti činí zhruba tři a půl měsíce. Z tohoto důvodu kárný senát naznal, že nedosáhla intenzity průtahů v řízení.
8. **sp. zn. 9 C 176/2013** – nečinnost vytýkána v období od 20. 10. 2013 do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k tomu, že nečinnost (při provádění jednoduchého úkonu) činí tři měsíce, není důvod posuzovat jí jako průtahy v řízení.
9. **sp. zn. 9 C 192/2013** – nečinnost vytýkána v období od 19. 9. 2013 do doby podání kárného návrhu. Vzhledem k tomu, že dle obsahu předloženého soudního spisu byly v této věci provedeny již veškeré úkony potřebné pro meritorní projednání věci, lze nečinnost v rozsahu zhruba čtyřech měsíců považovat za akceptovatelnou.
10. **sp. zn. 9 C 211/2013** – nečinnost vytýkána v období od 27. 9. 2013 do doby podání kárného návrhu. V tomto případě byla kárně obviněná soudkyně nečinná při provádění jednoduchých úkonů (po nápadu žaloby nebyl ve věci proveden žádný úkon), doba této nečinnosti se však pohybuje pouze mírně nad hranicí třech měsíců; jakkoliv jde již o dobu hraniční, i zde kárný senát dospěl k závěru, že průtahy v řízení dosud nenastaly.
11. **sp. zn. 18 C 425/2013** – nečinnost vytýkána v době od 11. 11. 2013 do 21. 1. 2014. V této věci období nečinnosti nepřesáhlo referenční hodnotu třech měsíců a není proto důvod jí hodnotit jako průtahy v řízení.

Vzhledem k tomu, že ve shora uvedených věcech dospěl kárný senát k závěru, že zjištěná období nečinnosti kárně obviněné soudkyně nelze hodnotit jako průtahy v řízení, postupoval ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., dle kterého senát vynese zprošňující rozhodnutí, dojde-li k závěru, že skutek není kárným proviněním. Z tohoto důvodu proto v tomto rozsahu JUDr. B. kárného obvinění zprostil [výrok II. A) body 1 až 3, 5 a 7 – 13].

Pokud jde o případy, kdy kárný senát existenci průtahů v řízení shledal (viz výše), zabýval se dále tím, zda lze za existenci těchto (objektivně existujících) průtahů činit odpovědnou právě kárně obviněnou soudkyni.

Má-li kárný senát zodpovědně uvážit o tom, do jaké míry jsou zjištěné průtahy přičitatelné na vrub kárně obviněného soudce, nabízí se mu celá řada hodnotících kritérií a faktorů.

Je především možné zohlednit, *zda posuzované věci nevykazují mimořádnou složitost, nejde-li o věci, s nimiž se kárně obviněný soudce běžně nesetkává;* bez významu není také *osobní situace* soudce v rozhodném období (například jeho zdravotní stav, existence osobní zátěže, apod.). Významným

hodnotícím kritériem je také *situace v senátu* kárně obviněného soudce, kde je třeba posoudit zejména množství nevyřízených (případně převzatých) věcí, možnou specializaci soudce (respektive její změnu) v posuzovaném (či předcházejícím) období, zkušenosti soudce (celkově i v agendě v níž došlo k průtahům), strukturu přidělených věcí (jejich stáří v době přidělení, existenci přednostní agendy, kombinaci agend, apod.) a v neposlední řadě též otázku *technického a personálního zabezpečení*, které má soudce k dispozici.

Z pohledu uvedených hledisek a kritérií lze konstatovat, že z provedeného dokazování vyplynulo, že JUDr. B. vyřizovala v posuzovaném období běžnou civilní agendu (bez jakékoliv specializace), přičemž nebylo prokázáno, že by byla oproti dalším soudcům civilního úseku jakkoliv znevýhodněna (například vyšším nápadem věcí). Jedná se o soudkyni zkušenou, která v rozhodném období soudila civilní agendu již řadu let. Průměrný měsíční výkon při rozhodování věcí byl kárným návrhovatelem hodnocen jako standardní; kárně obviněná sama uvedla, že má ve svém oddělení zhruba sto neskončených věcí, přičemž tyto věci vyřizuje průběžně a jednání ve věci je schopna obvykle nařídít zhruba jeden měsíc od jejího nápadu. Nebylo taktéž prokázáno (a kárně obviněná to ani nenamítala), že by jí v průběžném vyřizování napadlých věcí bránily personální či technické deficity soudu, ve smyslu absence odborného či administrativního aparátu, nedostatečného technické vybavení, nedostatečné kapacity jednacích síní (z pohledu možnosti jejich využívání), apod. Za této situace tedy kárný senát nenalezl žádné důvody, které by mohly vést k závěru, že za zjištěné průtahy není JUDr. B. (alespoň částečně) odpovědná. Je přitom nutno zdůraznit, že sama se nepokusila vzniklou situací jakkoliv vysvětlit a nabídnout tak kárnému senátu argumenty, které by mohly eventuálně vést ke korekci výše zmíněného závěru. Pokud jde o její nepříznivý zdravotní stav v rozhodném období, zde se kárný soud (opět v důsledku absence jakýchkoliv tvrzení z její strany) může jen domnívat, že jde o faktor, který mohl ke vzniku vytýkaných průtahů do jisté míry přispět. Kárně obviněná sice připustila, že trpěla v druhém pololetí roku 2013 jistými zdravotními obtížemi (zřejmě psychického rázu), výslovně však odmítla k této otázce na svou obhajobu cokoliv bližšího uvést. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl tedy kárný senát k názoru, že v případech, kdy byla zjištěna existence průtahů v řízení, lze za jejich vznik činit JUDr. B. plně odpovědnou.

Tento stav pak lze nepochybně podřadit pod definici kárného provinění, kterým je *zaviněné porušení soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce, nebo obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů* (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.). Je-li rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách považováno za součást práva na spravedlivý proces, nelze nedůvodné průtahy v řízení hodnotit jinak, než jako zaviněné porušení povinnosti soudce a jako jednání způsobilé přinejmenším narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, jak to má na mysli ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z těchto důvodů proto kárný senát, ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., uznal JUDr. B. vinnou, že zaviněným porušením svých povinností způsobila průtahy v celkem 48 soudních věcech [viz výrok I. A)].

Kárný senát se dále zabýval hodnocením skutkových zjištění, k nimž se upíná bod 3. kárného návrhu, tedy případy, kdy JUDr. B. vykázala v systému ISAS celkem 41 věcí jako věci skončené, aniž by však v odpovídajících spisech byly založeny protokoly o jednání a rozhodnutí v materializované podobě. Jak bylo již výše konstatováno, ve všech případech uvedených v kárném návrhu (vyjma věci sp. zn. 9 C 195/2013) byla v posuzovaném období absence jakýchkoliv protokolů z jednání a následně vydaných rozhodnutí prokázána. Fakt, že tyto věci byly v té době v systému ISAS vyznačeny na pokyn kárně obviněné jako skončené, sice nebyl kárným návrhovatelem doložen (výpisy z tohoto systému); kárně obviněná však tuto skutečnost výslovně potvrdila jak ve svém vyjádření ke kárnému návrhu, tak i v rámci své výpovědi. Kárný senát přitom neuvěřil jejímu tvrzení, že v deklarovaných dnech v jednací síni skutečně

nadiktovala protokoly, ve kterých mělo být konstatováno, že se účastníci řízení k jednání nedostavili, a následně mělo být vyhlášeno rozhodnutí. Kárně obviněná nebyla schopna toto své tvrzení prokázat, ani blíže popsat situace, kdy k tomuto deklarovanému postupu mělo dojít. Toto její tvrzení tedy kárný senát považuje za nepravdivé a účelové; dle jeho názoru kárně obviněná pouze bez jakéhokoliv věcného opodstatnění tyto věci deklarovala jako skončené a dala pokyn, aby takto byly vyznačeny v systému ISAS. Na ústním jednání bylo ostatně kárným návrhatelem potvrzeno, že takový postup při vykazování úkonů v systému ISAS na Okresním soudě v Jindřichově Hradci možný byl. Závěr o nepravdivosti tvrzení kárně obviněné podporuje taktéž fakt, že v době po podání kárného návrhu (únor až květen 2014) ve všech věcech, které byly deklarovány jako již dříve skončené, znovu nařídila ústní jednání a následně vydala rozhodnutí. Na dotazy, z jakého důvodu takto postupovala, tvrdí-li, že věci byly již dříve rozhodnuty a nebyly pouze vyhotoveny protokoly o jednání a následná rozhodnutí, pouze uvedla, že jednala na základě pokynu kárného návrhatele; kdy takový pokyn měla dostat, jak konkrétně zněl a proč se proti němu případně žádným způsobem neohradila, však nebyla schopna nikterak vysvětlit. Dle názoru kárného senátu jde i v tomto směru o obhajobu účelovou, vystavěnou na desinterpretaci pokynu kárného návrhatele, adresovaného administrativně, jehož účelem bylo pouze odstranění zápisů, které byly v evidentním rozporu s obsahem kontrolovaných spisů. Závěr o nedůvěryhodnosti obhajoby kárně obviněné podporuje též fakt, že některá z deklarovaných rozhodnutí měla být vydána v době její dovolené (30. 12. 2013); k tomu kárně obviněná pouze uvedla, že v době čerpání dovolené pracovala, nenabídla však v tomto smyslu žádný důkaz na podporu tohoto tvrzení.

Má-li kárný soud tato zjištěná fakta právně vyhodnotit, nemůže než konstatovat, že se v případě skutků uvedených pod bodem 3. kárného návrhu jedná o zaviněné porušení povinností soudce, jehož intenzita je velmi vysoká. Kárně obviněná (zřejmě ve snaze vykázat dostatečně vysoký počet skončených věcí) vědomě uvedla nepravdivé údaje o stavu jí svěřených soudních věcí, a to ve značném rozsahu (40 věcí). Takové jednání je nejen neetické, a tedy neslučitelné s nároky kladenými na soudce, ale je též způsobitelné závažným způsobem ohrožit důvěru veřejnosti v řádné fungování justice. Zde je vhodné připomenout, že jsou-li věci vykázány jako skončené, může tuto informaci (zde evidentně nepravdivou) získat kdokoli i prostřednictvím dálkového přístupu v systému *infoSoud* na portálu Ministerstva spravedlnosti. Kárně obviněná nadto ve své výpovědi setrvala na tvrzení, že v jednotlivých věcech protokoly a výroky rozhodnutí nadiktovala a pouze je nepřevdla do materializované podoby. Těmto tvrzením, z důvodů výše uvedených, kárný soud neuvěřil a nepřijal též obhajobu kárně obviněné, dle které k nařízení jednání a vydání rozhodnutí v době po podání kárného návrhu přistoupila pouze proto, že jí to uložil kárný návrhatele. Současně je nutno konstatovat, že kárně obviněná svůj postup kárnému senátu nevysvětlila, neuvedla důvody, které jí k tomuto počínání vedly, a neuvedla též žádné okolnosti, které by mohly svědčit v její prospěch, alespoň pokud jde o motivaci takového jednání. Lze tak uzavřít, že dala-li kárně obviněná celkem ve čtyřiceti případech pokyn k vykazání věcí v systému ISAS jako skončených, ačkoliv si byla vědoma toho, že je tento deklarovaný stav v rozporu se stavem skutečným, hrubým způsobem porušila své povinnosti soudce a ohrozila důvěru veřejnosti v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu, ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z tohoto důvodu ji proto kárný senát, postupem dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., uznal vinnou ze spáchání kárného deliktu, v rozsahu specifikovaném ve výroku I. B) výroku tohoto rozhodnutí.

Kárný senát při svém rozhodování konečně též zohlednil fakt, že mu ve třech případech vytýkaného porušení povinností kárně obviněné soudkyně nebyly kárným návrhatelem předloženy příslušné spisy. Za této situace neměl možnost posoudit oprávněnost tvrzení uvedených v kárném návrhu a nezbylo mu tak, než postupovat ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2

zákona č. 7/2002 Sb., dle kterého senát vynese zprošťující rozhodnutí, dojde-li ke závěru, že nebylo prokázáno, že se vytýkaný skutek stal. V tomto rozsahu tedy JUDr. B. kárného obvinění zprostil [výroky II. A) body 4 a 6 a II. B)].

Při úvaze o uložení kárného opatření reflektoval kárný senát skutečnost, že kárné řízení není řízením o *trestním obvinění*, ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) - viz nálezný Ústavního soudu (ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09). Jelikož však v tomto řízení mohou být soudci vrchnostenským rozhodnutím uložena kárná opatření, jejichž dopad je v některých případech srovnatelný s tresty ukládanými v rámci trestního řízení, má kárný senát za to, že při úvahách o uložení kárného opatření není vyloučeno zohlednit alespoň základní zásady soudního trestání; tento závěr podporuje i fakt, že přímo aplikovatelná úprava (zákon č. 6/2002 Sb. a zákon č. 7/2002 Sb.) prakticky postrádá v tomto směru bližší úpravu. Za této situace tedy kárný senát vychází z toho, že předmětem řízení v dané věci byl souběh dvou kárných provinění, a to zaviněné nečinnosti soudkyně, která zapříčinila průtahy v řízení (dle předchozí kárné judikatury Nejvyššího soudu ČR, jako soudu kárného, nejde o jednotlivé skutky kárného provinění, ale o jediný kárný delikt, spočívající v pokračování v neplnění soudcovských povinností v určitém vymezeném období – viz například rozhodnutí ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 1 Skno 17/2008) a kárného provinění spočívajícího v bezdůvodném vykázaní věci jako skončených, bez toho, že by bylo v těchto věcech vydáno rozhodnutí; tato kárná provinění jsou projednávána ve společném řízení. Fakticky se tak jedná o vícečinný souběh kárných provinění, projednávaný ve společném řízení (§ 88 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb.), a lze tak reflektovat obecnou zásadu soudního trestání, dle které je důsledkem takového souběhu obecná přitěžující okolnost [viz ustanovení § 42 písm. n) trestního zákoníku *per analogiam*].

Z hlediska závažnosti jednotlivých zjištěných kárných provinění lze především konstatovat, že zapříčinění nedůvodných průtahů v řízení kárně obviněnou lze přičíst výlučně na vrub nedostatečného plnění jejich soudcovských povinností. Nebylo totiž zjištěno, že by konstatovaný stav byl (byť i jen částečně) vyvolán faktory, které nemohla ovlivnit, jako je například enormní pracovní přetížení, nemožnost odpovídajícího využití odborného personálu či technického zázemí, apod. Kromě těchto skutečností, které kárně obviněné přitěžují, našel kárný senát i okolnosti, které hovoří naopak v její prospěch. Především je nutno zmínit, že konstatované průtahy byly ve většině případů spíše kratší; případy, kdy docházelo k průtahům dlouhodobým (zejména věci sp. zn. 9 C 187/2010, sp. zn. 9 Ca 119/2011, sp. zn. 19 EC 2513/2011, sp. zn. 9 Nc 2101/2009, sp. zn. 9 Nc 1/2009, sp. zn. 18 C 784/2009, sp. zn. 284/2010, sp. zn. 9 C 357/2005 a sp. zn. 18 C 542/2010) se pak v převážné míře týkají absence úkonů v rámci tzv. porozsudkové agendy a nemají tak bezprostřední vliv na účastníky řízení. Nelze taktéž přehlédnout, že většina průtahů je spojována s obdobím druhého pololetí roku 2013, kdy existují indicie o tom, že v této době se kárně obviněná potýkala s nepříznivým zdravotním stavem. Z těchto důvodů lze tedy uzavřít, že v případě tohoto kárného provinění je intenzita jeho škodlivého následku spíše nižší a postačovalo by tak uložení pouze mírnějšího kárného opatření.

Zcela jinak je tomu ovšem u kárného provinění spočívajícího v neoprávněném vykazování skončení soudních věcí v rozporu se skutečností. Zde především kárný senát nemohl odhlédnout od faktu, že tohoto skutku se kárně obviněná dopustila úmyslně, přičemž jeho podstatou bylo vědomé uvádění nepravdivých skutečností, které ve svém důsledku mohly závažným způsobem ohrozit důvěru veřejnosti v řádné a spravedlivé rozhodování soudů. Ve prospěch kárně obviněné nespovídá ani fakt, že se k tomuto prokázanému počínání nedoznala a pokoušela se je interpretovat jako pouhé zanedbání svých povinností při vyhotovování protokolů z proběhnuvších jednání a vyhlášených rozhodnutí. Nadto se odpovědnost za vzniklý

stav pokoušela přenést na kárného navrhovatele, který jí měl údajně dát pokyn k tomu, aby dříve již projednané a rozhodnuté věci projednala a rozhodla znovu. Kárně obviněná přitom nenabídla ani žádné vysvětlení týkající se alespoň motivu svého jednání, ač na to byla kárným senátem opakovaně tázána, a to zejména v kontextu existujících pochybností o jejím zdravotním stavu v rozhodném období. Pokud jde o okolnosti, které by v případě tohoto kárného provinění svědčily ve prospěch kárně obviněné, ty kárný senát nenalezl. Lze tak uzavřít, že v případě tohoto kárného provinění je intenzita jeho škodlivého následku velmi vysoká a bylo by tak možné uvažovat i o uložení nejprísnějšiho kárného opatření, kterým je odvolání z funkce soudce, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb.

Podle ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb. *za více kárných provinění téhož soudce (...) projednaných ve společném řízení, se uloží kárné opatření podle ustanovení vztahujícího se na kárné provinění nejprísněji postižitelné.* Vzhledem k tomu, že zákon č. 6/2002 Sb. umožňuje uložit soudci za kárné provinění dle ustanovení § 87 odst. 1 tohoto zákona jakékoliv kárné opatření uvedené v ustanovení § 88 odst. 1 tohoto zákona, není možné na daný případ uplatnit pravidlo pro ukládání kárného opatření, vyslovené ve výše citovaném ustanovení § 88 odst. 4 zákona. V posuzované věci se tedy nabízí možnost uložení jakéhokoliv kárného opatření uvedeného v ustanovení § 88 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., a to kdekoli v rámci rozpětí sazby, je-li zákonem předpokládána (snížení platu).

S ohledem na konstatovanou závažnost kárného provinění týkajícího se neoprávněného vykazování věcí jako skončených v systému ISAS, a s přihlédnutím ke existenci souběhu více kárných provinění, nemohl kárný senát uvažovat o uložení pouze mírného kárného opatření, jak to navrhoval kárný navrhovatel; zde je nutno poznamenat, že takovým návrhem není kárný senát vázán (§ 9 odst. 2 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.). Jakkoliv by se, ve vztahu k poslední zmiňovanému kárnému provinění, nabízela možnost uložení kárného opatření ve formě odvolání z funkce soudce, kárný senát k jeho uložení nepřistoupil, a to zejména s ohledem na postoj kárného navrhovatele. Ten, jak již bylo výše konstatováno, kárně obviněnou hodnotil jako kvalitní soudkyni, přičemž příčiny konstatovaných deficitů v její práci přičítal jejím osobním problémům, které se v roce 2013 projeví i na jejím zdravotním stavu. Uvedl dále, že v době od podání kárného návrhu je ve výkonu její soudcovské činnosti patrné zlepšení, přičemž očekává, že tento nastoupený trend bude udržen. Vzhledem k tomu, že odvolání z funkce soudce je kárným opatřením *ultima ratio*, které má být vyhrazeno pouze pro případy, kdy lze mít důvodně za to, že posuzované kárné provinění je neslučitelné s dalším výkonem funkce soudce, respektoval kárný senát názor kárného navrhovatele, který (při dlouhodobé znalosti osobnostních a pracovních kvalit kárně obviněné) považuje její další působení jako soudkyně za reálné a je přesvědčen, že se kárně obviněná v budoucnosti již podobných excesů vyvaruje. Ve stejném duchu se přitom vyjádřila i Soudcovská rada Okresního soudu v Jindřichově Hradci. Kárný senát přihlédl také k tomu, že JUDr. B. prokazatelně projevila snahu vytykané nedostatky napravit; nebyla taktéž dosud kárně postižena a její dosavadní práce byla až dosud celkově hodnocena pozitivně. Bez významu není taktéž skutečnost, že většina všech vytykaných pochybení se koncentruje do druhého pololetí roku 2013, kde existují určité indicie o nepříznivém zdravotním stavu kárně obviněné, který mohl mít na způsob výkonu její soudcovské činnosti negativní vliv. Z uvedených důvodů tedy kárný senát nepřistoupil k uložení kárného opatření ve formě odvolání z funkce soudce.

Dle názoru kárného senátu je tedy namístě uložit za konstatovaná kárná provinění kárné opatření ve formě snížení platu, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. S ohledem na konstatovanou závažnost jednoho z kárných provinění uložil kárný senát zmiňované kárné opatření v maximální možné výši, kterou zákon připouští; tou je snížení platu

o 30 % na dobu jednoho roku. Pouze takto přísné kárné opatření odpovídá závažnosti zjištěných pochybení kárně obviněné soudkyně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** odvolání přípustné.

V Brně dne 26. června 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu